

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τῆς Παναγιᾶς πού πέρασε εἶχα πάει στό Μπλάτσι, τὸ «Ἐλ-
ληνομπλάτσι», ὅπως τὸ λέγαν μιὰ φορά ἐπὶ τουρκοκρατίας
γιὰ τῶν κατοίκων του τὸν ἔ-
θνισμό.



Τὸ παμπάλαιον κοστούμι
τῶν γυναικῶν Μπλατσιού.

Εἶν' ἓνα μεγάλο ὄρεινὸ χω-
ριό, καλὸ χωριό καὶ πλούσιον,
τοῦ κατοικεῖται ἀπὸ κτηνο-
τρόφους. Τὸ χειμῶνα, πού τὸ
πλακῶνει τὸ χιόνι τὸ βαρὺ, ὅ-
λοι οἱ χωρικοὶ μὲ τὰ πρόβα-
τα καὶ μὲ τὰ κατσίκια τους,
φεύγουν γιὰ τὰ χειμαδιά.

Ἀπάνω ἐκεῖ ψηλά, πού εἶνε
τὸ χωριό, ἀνοίγεται μιὰ κοι-
λάδα. Τὰ σπίτια γύρω-γύρω
καὶ στη μέση ἓνα λειθάδι, κα-
ταπράσινο καὶ χλοερὸ ὡς 500
στρέμματα.

Τῆς Παναγιᾶς πού εἶχα πά-
ει, ἦταν σάν ἀνοιξὶς ἐκεῖ πά-
νω. Γεμάτοι οἱ φράχτες τῶν
περιβολιῶν ἀπὸ χαμομήλια,
παπαροῦνες καὶ ἄλλα λου-
λούδια τῆς ἀνοιξέως.

Τὸ Μπλάτσι, τῆς Παναγιᾶς
γιορτάζει. Ἐκεῖ στό ἀπέραν-
το καὶ καταπράσινο λειθάδι

τοῦ στήνεται ὁ μεγάλος καὶ μπλατσιώτικος «τρανὸς χορός». Πιάνονται σ' αὐτὸν ἄνδρες, γυναῖκες καὶ γρηές. Διακόσιοι, τριακόσιοι, τετρακόσιοι.

Καὶ τραγουδοῦν ἰδιαίτερα τραγούδια τοῦ «τρανοῦ χοροῦ»
σάν τὸ παρακάτω:

Σήμερα ἔχουμε καιρὸ
νά θγοῦμε στό σιργιάνι,
νά μάσοῦμε γραμματικούς,
νά φκιάσοῦμε παπάδες,
νά ἀνοίξοῦμε τίς ἐκκλησιές,
νά ἰδοῦμε τὰ Βαγγέλια,
νά ἰδοῦμε καὶ τὴν Παναγιᾶ
πὼς στρώνει, πὼς κοιμᾶται,
πὼς στρώνει στὰ τριαντάφυλλα,
γυρίζει στὰ λουλούδια...

Τρεῖς ἡμέρες θαστάει ἐκεῖ ψηλά αὐτὸ τὸ πανηγύρι.
* * *



Ἡσάρὰ Μπλατσιω-
τίσσα μὲ τὸ σημερινὸ
κοστούμι τοῦ χω-
ριοῦ.

Μὲ τὸν φίλο μου τὸν κτηνοτρο-
φὸ τὸν Κολούσκα (Νικόλαο) Μου-
στάκα, καθόμασταν καὶ βλέπαμε,
ξαπλωμένοι στό γρασιδί, κατα-
καταγῆς, σάν ἀπάνω σὲ καταπράσινο
καὶ μαλακὸ χαλί.

Θάυμαζα τὸ λευκὸ, μπλατσιώτικο,
κοστούμι τῶν ἀνδρῶν, πού τὸ ὑφαί-
ναν ἡ γυναῖκες τους καὶ τὸ κόβου-
νε ἐκεῖ στό χωριό. Ἐχει κάτι τὸ κα-
νονικῶς πολύπτυχον, τοῦ ἀρχαίου
ἑλληνικοῦ χιτῶνος.

— Ὅλα, μοῦ ἔλεγε ὁ Μουστά-
κας, τὰ φτιάχνουν ἡ γυναῖκες στὰ
σπίτια μας. Καὶ τίς κάπες μας ἀκό-
μα, ἀπὸ τραγινὸ μαλλί. Ἐμεῖς εἴ-
μαστε ράφτες καὶ ὑφαντάδες. Ἐ-
μεῖς γιατροί. Ἐμεῖς φαρμακοποιοί,
ἐμεῖς τεχνίτες, ἐμεῖς ξυλουργοί, ἐ-
μεῖς μαστόροι τῆς ἀνάγκης, ἐμεῖς
γιὰ ὅ,τι θές!... Ἀπάνω στὰ βουνά
πού τρέχοῦμε καὶ τίς ἐρημιές πού
κατοικοῦμε, πού νὰ θροῦμε τοὺς ἀν-
θρώπους καὶ τὰ σύνεργα...

— Πανεπιστήμονες, λοιπόν;
— Καὶ κάτι παραπάνω. Ἐνας γέ-
ρος μιὰ φορά μὲ εἶχε μάθει, σάν ἡ-
μουνα παιδί, πὼς θάζοντας τὸ δά-
χτυλο στὸν ἥλιο, μπορῶ νὰ θρῶ τί

ὥρα εἶνε ἀκριβῶς.

Καὶ ἀρχισε νὰ μοῦ διηγῆται χίλια - δυὸ περίεργα τῆς
πρακτικῆς ζωῆς, τῆς πρακτικῆς
σοφίας:

Πὼς γίνονται καλὰ μ' ἓνα μα-
σάζ, σὲ εἰδικούς τῆς μασχάλης
μῦς ὅταν πάρουν κρουολόγημα
στὴν πλάτη· πὼς γιαιτρεύουν τοῦ
φειδιοῦ τὸ δάγκωμα· πὼς ξανα-
δένουνε μ' ἓνα λιθάρι στρογγυλὸ
τὸν ἀφαλὸ ὅταν λυθῆ· πὼς τὸν
καὶ πὼς τ' ἄλλο.

— Ἐμεῖς τρομάξαμε, μοῦ λέει.
καὶ τὴν Εὐρώπη ἀκόμα. Ἐτσι
λέει τὸ παραμῦθι τὸ παλιό.

— Ποιὸ παραμῦθι;

— Νᾶ, μιὰ φορά κι' ἓναν και-
ρὸ, στὸν παλιὸ καιρὸ, τὸν πολὺ
παλιὸ καιρὸ, κινήσαν ἀπὸ τὴν
Εὐρώπη τρεῖς μεγάλοι παγαπόν-
τηδες νὰ ρθοῦνε καὶ νὰ βγάλου-
νε παραδες στὴ Μακεδονία.

Ὁ ἓνας ἦτανε γιαιτρός, ὁ ἄλ-
λος ἀστρονόμος κι' ὁ τρίτος ρο-
λογᾶς.

— Ἡ Μακεδονία, εἶπαν εἶνε
μέρος ἄγριο. Οὔτε ρολόγια ἔχου-
νε, οὔτε γιαιτρούς, οὔτε καὶ ἀ-
στρειόμους γιὰ νὰ τοὺς λένε τὸν
καιρὸ. Θὰ θγάλοῦμε λίρα μὲ τὸ
τσουβάλι.

Ἐτσι τὸ εἶπαν κ' ἦρθαν.

Σάν πρωτομπήκαν στὴ Μακεδονία, νυχτῶσαν σ' ἓναν μύ-
λο ἐρημικόν. Ὁ μυλωνᾶς ὅταν τοὺς εἶδε καὶ μάλιστα σάν
ξένους, θέλησε νὰ τοὺς περιποιηθῆ. Ἐβρασε σαράντα αὐγά
— κόττες οἱ μυλωνᾶδες ἔχουν μπόλικες — ἔφτιασε μιὰ μπου-
γάτσα, γιόμισε κι' ἓνα σταμνὶ κρύο νερὸ καὶ τοὺς εἶπε:

— Μπουγιουρούμ, καθῆστε.

— Εὐχαριστοῦμε, εἶπαν ἐκεῖνοι. Φάγαμε.

Κάθετα τότε ὁ μυλωνᾶς καὶ τὰ τρώει ὅλα, καὶ τὰ σα-
ράντα αὐγά, καὶ τὴ μπουγάτσα. Λίγο-λίγο ἦπια καὶ ὅλο τὸ
νερὸ.

— Βρὲ, εἶπεν ὁ γιαιτρός, ἀπὸ τοὺς τρεῖς τοὺς Εὐρωπαίους,
αὐτὸς ἀπόψε θὰ πεθάνη σίγουρα. Ἐφαγε σαράντα αὐγά,
πού ἔχουν ἓνα δράμι δηλητήριο. Ἄδύ-
νατο νὰ ξημερώσῃ!... Ἐχει πειαὶ δηλη-
τηριστῆ!

— Ἀφεντᾶδες, τοὺς εἶπεν ὁ μυλωνᾶς,
ἐλάτε νὰ σᾶς στρώσω νὰ κοιμηθῆτε τώ-
ρα. Θέλω νὰ πλαγιάσω κι' ἐγὼ, γιαιτὶ
σηκῶνομαι τὴ νύχτα καὶ παρακολουθῶ
τὸ μῦλο.

— Νᾶ μὴν κοιμηθοῦμε μέσα στὸ μύ-
λο, τοὺς εἶπεν ὁ γιαιτρός. Ἀπόψε τοῦ-
τος θὰ πεθάνη. Νᾶ μὴ θροῦμε κᾶνσ
μπελά.

Κι' ἔπειτα γυρίζοντας στὸ μυλωνᾶ:

— Εὐχαριστοῦμε, τοῦπανε, ἀλλὰ θὲ
κοιμηθοῦμε ἀπ' ὄξω.

— Ποῦ ἀπ' ὄξω;

— Νᾶ! Ὁξω ἀπὸ τὸ μῦλο.

— Ἀδύνατον, τοὺς εἶπεν ὁ μυλωνᾶς.

Τὰ μεσανυχτα θὰ θρέξῃ!

— Μὰ ὁ οὐρανὸς εἶνε κατακάθαρος,
εἶπαν αὐτοί.

— Ἄς εἶνε. Θὰ θρέξῃ τὰ μεσανυχτα
καὶ θὰ μοῦ χτυπάτε γιὰ νὰ σᾶς ἀνοί-
ξω καὶ ἐγὼ μπορεῖ νὰ μὴν ἀκούω, γιαι-
τὶ θὰ θουίξῃ ὁ μῦλος, καὶ θὰ γίνετε
μουσικίδι ἀπ' τὸ νερὸ.

— Ἐρὲ, εἶπανε τότε στὸν ἀστρονόμο,
γιὰ ἔβγα ἔξω καὶ ἰδές, εἶνε φόβος γιὰ
ἔρση!

Ὁ ἀστρονόμος ἔγῃκε, κύταξε τὸν οὐ-
(Συνέχεια στὴ σελίδα 54)



— Κάθε τέτοια ὥρα
ἐγὼ τοῦ πάω τὸ φαί.



Μπλατσιώτη
κτηνοτρόφος μὲ
τὸ γιορτινὸ, λει-
κὸ κοστούμι τῆς
χωριοῦ του

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 10)

γε υπάλληλος στο σιδηρωτήριο Άλεξίου που βρισκόταν τότε στην οδό Κοραή. Μια μέρα όμως που ήθελε να πάη στο μπάνιο με τους φίλους του, επειδή δεν του έφταναν τὰ ψιλὰ σκέφτηκε να τὰ βρῆ με κάθε τρόπο. Καί πήρε ἕνα κουτί κόλλα για να πάη να τὸ «σκοτώσῃ». Μὰ ὁ Άλεξίου τὸν ἀντελήφθη

— Τί εἶνε αὐτὸ που φουσκώνει κάτω ἀπ' τὸ σακκάκι σου; τὸν ρώτησε.

— Τὸ στήθος μου! τοῦ ἀπάντησε με ἀφέλεια ὁ Μαυρέας.

Μὰ κείνη τῆ στιγμή τὸ κουτί με τὴν κόλλα κυλίστηκε μπρὸς στὰ πόδια του. Κι' ὁ Άλεξίου τὸν «σιδέρωσε» μ' ἕνα χέρι ξύλο καί τὸν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ μαγαζί. Ὁ Μαυρέας βρῆκε κατόπιν δουλειὰ στὸ «Λαὸ τῆς Ἑλλάδος» τοῦ Μιμηκόπουλου. Ἐπειτα ἐργάστηκε στὸ τυγραφεῖο τοῦ «Ἐλευθέρου Τύπου» καί τέλος βγῆκε «ἐθελοντής» στὸ «Πανόραμα» στὴν ἐπιθεώρησι «Πειρασμός». Πήγαινε δηλαδή ἀπρόσκλητος, ἀνέβαινε στὰ παρασκήνια κι' ἔβγαινε στὴ σκηνή, προκαλώντας τὶς διαμαρτυρίες τῶν ἠθοποιῶν καί στοὺς θεατὰς ἀκράτητα γέλια.

Ἡ Κολυβά ὅμως μίλησε στὸν Παπαγιάννη καί τὸν ἐπῆρε στὸ κόρο τοῦ θιάσου του τὸ 1919. Ἡ πρώτη ἐπίσημη δὲ ἐμφάνισί του ἔγινε στὸν «Ἀπόλλωνα» με τὸ νούμερο «τοιχοκολλητής». Ἐπειτα ἔπαιξε με τὸν Κυριακό. Ἐκανε μιὰ τιμητικὴ χωρὶς νὰ πατήσῃ κουνουπι στὸ θέατρο, πλήρωσε τὰ «σπασμένα» καί κατόπιν ἐπῆγε στὸ «Πολυθέαμα». Ἐπειτα ἔκανε μιὰ τουρνὲ με τὸν Καλογερίκο καί ξαφνικὰ βρέθηκε στὸ φοβερὸ μακελειὸ τοῦ Μικρασιατικοῦ πολέμου.

Μὲ τὸ στρατὸ γύρισε 134 χωριά κι' ἔφτασε ὡς τὸ Ἰσπάλ (τὸ ἄκρον δεξιόν) τὸ τελευταῖο δηλαδή σημεῖο τῆς στρατιωτικῆς ζώνης. Ἀπὸ κεῖ καί πέρα ἄρχιζε πειὰ ἡ ἐφιαλτικὴ ἔρημος...

Μετὰ τὴν καταστροφὴ πῆγε με τὸν θίασο Μερτίκα στὴ Κρήτη. Τὸ 1924 ἦρθε στὸ θέατρο «Λαοῦ» καί παντρεύτηκε. Ἐπαιξε κατόπιν στὸ θέατρο «Κωστάκη», στὸν «Κόκκινο Μῦλο», στὴ «Μπουμπουνιέρα», στὸ «Ἰντεάλ», στὴν Κοτοπούλη καί στὸ «Μοντιάλ».

Ὁ κ. Μαυρέας εἶνε ἕνας ἐκπληκτικὸς ἠθοποιός. Ἐνα δὲ ἀπὸ τὰ ἐπιτυχῆ «νούμερά» του εἶνε τὸ «τίνος μοιάζω;» Κι' ἀλήθεια, με ποιὸν μοιάζει αὐτὸς ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης μας; Μυστήριον! Πρὸς τὸ παρὸν φεύγει για μιὰ θεατρικὴ περιοδεία για τὴν Ἀλεξάνδρεια, τὸ Κάιρο, τὸ Σουεζ καί τὸ Χαρτούμ.

Ο κ. ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΑΚΡΗΣ

Γιὰ τὸν συμπαθὴ ἠθοποιὸν τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου κ. Ὁρέστης Μακρῆν θὰ ἔπρεπε νὰ ποῦμε ἀκόμη δυὸ λόγια:

Ὁ κ. Ὁρέστης Μακρῆς λοιπὸν τὸ 1917 κατετάχθη στὸ στρατιωτικὸ για νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα του ἐπιρρασμένος ἀπὸ τὶς διηγήσεις τοῦ στρατηγοῦ Χριστοδούλου, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἀναθρέψει. Κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τῆς στρατιωτικῆς θητείας του, τὸ 1921 ἐνεφανίσθη για πρώτη φορά σὲ μιὰ συναυλία που δόθηκε στὴ Νικομήδεια πρὸς τιμὴν τοῦ ναυάρχου Ἰππίτη. Τέλος τὸ 1925 προσελήφθη στὸ θίασο τῆς Ροζαλίας Νίκα καί ἄρχισε πλέον τὴν λαμπρὴ θεατρικὴ καριέρα του. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτῆς τῆς τριετοῦς πολιτικῆς ζωῆς του, ἔκανε φυσικὰ διάφορα βιοποριστικὰ ἐπαγγέλματα, ὅπως σὰς ἔχουμε ἀναφέρει. Ἀλλὰ καθὼς ἐξακριβώσαμε δὲν μετῆλθε ποτὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πλανοδίου ἐμπόρου. Ἀντιθέτως ἐσπούδασε στὴ Χορωδία Ἀθηνῶν καί θρῆκε ἔτσι τὸν καλλιτεχνικὸ δρόμο του.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ἌΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Ἡ συνέχεια.

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΖΟΡΖΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 11)

ἀτελιέ του νὰ χύνουν τὰ δολλάρια για ἕνα πορτραῖτο —τέτοιες φοῦστες θὰ φορῆ, ἔτσι θὰ τῆς πηγαίνουν... "Α! σὲ ποιὸν νὰ τὸ πῆ; Πηγαίνει δίπλα στοὺς Γκρελὸ, στὸ ζευγάρι τῶν φίλων, για νὰ τὴν ἰδοῦν. Χτυπᾶ —δὲν εἶνε κανεὶς ἐκεῖ. Θέλει νὰ φωνάξῃ πάλι τὴ θυρωρὸ, νὰ τὴν ἰδῆ, μὰ πῶς νὰ γίνῃ αὐτὸ —ἀπ' τὸ ἔκτο πάτωμα; Νὰ ῥχόταν ἄξαφνα καμμιὰ φίλη... Κανένας φτωχὸς ζωγράφος... "Ας ἦταν ὁποῖος ἄλλος, ἄς ἦταν ἡ γυναῖκα με τὰ ἀσπρόρουχα... "Ας ἦταν ὁ καρβουνιάρης ἀπ' τὴν Ὠβέρνη, που φέρνει τὸ σακκί... "Ας ἦταν δυὸ μάτια νὰ χαροῦν... Ἡ ζωὴ εἶνε λίγη... Ἡ ὥρα τῆς δοκιμῆς μετρημένη. "Αν μποροῦσε ν' ἀργήσῃ λίγο ὁ υπάλληλος τοῦ Λούβρου... "Αν ξεχνοῦσε!

Τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας χτυπᾶ. ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ο «ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ἈΡΡΩΣΤΟΣ» ΤΗΣ ΦΙΛΜΟΝΟΠΛΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 32)

τελευταίους μῆνες τῆς ἀρρώστειας του ὑπόφερε τρομακτικὰ ἀπὸ τοὺς πόνους, ὥστόσο ἔκρυβε αὐτὸ τὸ μαρτύριό του. Καί συχνὰ με παρακαλοῦσε νὰ παρασύρω πρὸς τὸν κῆπο τῆς Βιλλας τὴν Νόρμα Σῆρερ για νὰ μπορέσῃ νὰ κλάψῃ λίγο καί νὰ ἐλαφρώσῃ τὴν καρδιά του ἀπὸ τὸν πόνο που τὸν πιεζε.

Ἐπειτα ὁ Ἴρβινγκ Θάλμπεργκ ἀνακτοῦσε πάλι τὸ χαμόγελό του. Κι' αὐτὸ τὸ χαμόγελο διατηρήθηκε ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

Χαρακτηριστικὸ τῆς μεγάλης ἀγάπης που συνέδεε αὐτοὺς τοὺς δυὸ συζύγους, εἶνε τὸ ἀκόλουθο περιστατικόν: ὁ ἕνας μάντευε τὶς σκέψεις τοῦ ἄλλου. Ἡ Νόρμα Σῆρερ μάλιστα εἶχε προαισθανθῆ τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου τῆς συζύγου. Μοῦ παρεπονείτο ὅτι αἰσθάνονταν ἕνα ἀόρατο χέρι νὰ τῆς ξερριζῶν τὴν καρδιά. Συχνὰ δὲ κυριευόταν ἀπὸ ἀνεξήγητες νευρικὲς κρίσεις. Τὴν τελευταία μάλιστα νύχτα ἡ Νόρμα Σῆρερ ζύπνησε παραξενεμένη. Εἶχε δὴ ὅτι ὁ σύζυγός τῆς εἶχεν ἔρθει κοντά τῆς, εἶχε σκύβει ἀπὸ ἐπάνω τῆς, καί τὴν εἶχε φιλήσει στὸ μέτωπο. Κατόπιν ἔφυγε χωρὶς νὰ τῆς πῆ λέξι.

Ἦταν ὁ ἀποχαιρετισμὸς τῆς ψυχῆς του. Τὴν ἄλλη μέρα, στὶς 11 ἡ ὥρα ὁ Ἴρβινγκ Θάλμπεργκ δὲν ὑπῆρχε πειὰ. Ὁ «εὐτυχισμένος ἄρρωστος» τοῦ Χόλλυγουντ, νεκρὸς πειὰ, εἶχε στολισθῆ με λουλούδια ἀπὸ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, τὴν Μύρνα Λού, τὴν Τζοάν Κράουφορντ κ' εἶχε κατεβῆ στὸ ὑγρὸ σκοτάδι τοῦ τάφου. Ὡστόσο ὅλοι τὸν ζήλευαν γιατὶ εἶχε μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία ἤξερε νὰ τοῦ κάνῃ εὐτυχισμένη τὴ ζωὴ του καί που τώρα θὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα τὴ χαμένη ἀγάπῃ τῆς. Κι' ἂν ἦμουν ἄνδρας, μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ ζήλευα τὴν τύχη τοῦ Ἴρβινγκ Θάλμπεργκ καί εὐχαρίστως θὰ ἤθελα νὰ ἦμουν στὴ θέσι του. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει πιὸ μεγάλη εὐτυχία ἀπὸ τὸ νὰ κλαίῃ μιὰ ὡμορφὴ γυναῖκα ὅταν σὲ θυμᾶται.

ΛΟΥΠΙΕ ΒΕΛΕΖ

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 51)

ρανὸ καί ξαναγυρίζοντας μέσα τοὺς εἶπε:

— Κανένας φόβος δὲν ὑπάρχει νὰ βρέξῃ. Καί κοιμηθῆκαν ὄξω.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα τοὺς πιάνει μιὰ βροχὴ, μὰ τί βροχὴ! Πῶς πρόφτασαν καί μπῆκαν μέσα; Καλὰ που τοὺς ἀκουσε κι' ὁ μυλωνᾶς.

— "Ακουσε, τοῦ εἶπαν οἱ σοφοί, στῶσε μας νὰ κοιμηθοῦμε ὄξω, ἀλλὰ στὶς 6 ἀκριβῶς νὰ μᾶς ξυπνήσῃς.

— Ἐννοια σας.

Στὶς ἔξη τοὺς ξύπνησε...

Κυτᾶει τὸ ρολοῖ του καί ὁ ρολογᾶς: "Ἐξη ἀκριβῶς.

— Βρὲ για στάσου, εἶπαν ἀναμεταξύ τους, τί εἶνε τοῦτο ὄξω: Σαράντα αὐγὰ ἔφαγε καί δὲν ἐδηλητηριάστηκε. Μᾶς εἶπ' πῶς θὰ βρέξῃ, ἔβρεξε. Χωρὶς νάχη ρολόγι ξέρεί τίς ὧρες, σὰν νὰ τίς ἔχη στὴν τσέπη του!

— Δὲν μᾶς λὲς, τοῦ λένε, πατριώτη, πῶς ἔφαγες σαράντα αὐγὰ, χωρὶς νὰ πάθῃς τίποτα;

— Ἡ κανάτα, τοὺς εἶπεν ἐκεῖνος, ξέρε.

— Τί ξέρε ἡ κανάτα;

— Νὰ, σὲ κάθε αὐγὸ που ἔτρωγα, ἔπινα καί λίγο νερὸ καί χώνευα, καί ἔτσι δὲν ἔπαθα τίποτα, δόξῃ ὁ Θεός.

— Καλὰ. Ἀλλὰ που ἤξερες ὅτι θὰ βρέξῃ τὰ μεσάνυχτα;

— Γιατὶ τσιμπούσανε πολὺ τὸ μεσημέρι ἡ μυῖγες.

— Καλὰ κι' αὐτὸ, ἀλλὰ πῶς μᾶς ξύπνησες ἀκριβῶς στὶς 6; Μήπως ἔχεις ρολόγι;

— Ὁχι. Αὐτὸ δὲν τῶξερα ἐγὼ, τῶξερε δ... γαῖδαρός μου.

— Τί σχέσι ἔχει ὁ γαῖδαρός σου με τίς ὧρες;

— Καί μεγάλη μάλιστα. Κάθε πρωὶ στὶς 6 τοῦ θάνω τὸ «ταῖνι» του. Καί ἅμα ἔρθῃ ἡ ὥρα, φωνάζει για νὰ τὸν ταῖσω.

Τότε οἱ τρεῖς Εὐρωπαῖοι, οἱ «σ ο φ ο ι», γύρισαν καί εἶπαν ἀναμεταξύ τους:

— Καλύτερα νὰ φύγουμε καί νὰ πάμε σ' ἄλλα μέρη. Ἐδῶ που ὅλος ὁ κόσμος εἶν' γιατροί, οἱ μυῖγες ἀστρονόμοι καί ρολογᾶδες οἱ γαῖδαροι, ἐμεῖς δὲν βγάζουμε ψωμί...

Κι' ἐγύρισαν καί φύγανε καί πῆγαν ἀπὸ ἐκεῖ που ἦρθανε.

Ἐτσι γλύτωσε ἡ Μακεδονία, τότε, ἀπ' αὐτοὺς, ἀλλὰ σήμερα ἔχουν ἔλθει τόσοι κατεργαράτοι!...

Τόσοι κι' ἄλλοι τόόσοι... Ἀτελειῶτοι!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.